

— Мама умрѣ.

— Ами баща ви?

— Убиха го въ войната.

— Кжде отивате?

— Не знаемъ. Два дена се скитахме изъ града. Никой не ни даде хлѣбъ. Гладни сме.

Вжглищарьтъ и говедарьтъ се спогледнаха. Единиятъ каза:

— Какъ ще оставимъ децата сами?

— Да ги приберемъ. Азъ ще взема момчето, че си нѣмамъ деца.

— Азъ пкъъ момичето да помага на жената.

— Хайде, деца, да вървимъ. Сега ще се раздѣлите, пкъъ утре ще играете съ моитѣ деца, хей тукъ, на поляната.

Вжглищарьтъ хвана за ржка момиченцето и го поведе. Мислѣше си:

— Ехъ, да имахъ пари! . . . но другъ пжтъ ще мисля, какво да правя съ тѣхъ. Сега трѣбва повече да работя, че още едно гърло ще храня.

Вѣра Бояджиева.